

Arrest

**nr. 225 862 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat B. LOOS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, die de verzoekende partij – van Irakese nationaliteit – op 28 oktober 2011 had verkregen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen op 20 februari 2019, bij arrest nr. 217 137.

Op 29 maart 2019 stelt de verwerende partij een einde aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer

naam: N. (...)

voornaam : A.I.N. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 29/07/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 28/10/2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 31/10/2011 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 24/05/2012 een A-kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 15/09/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 31/08/2021.

Op 24/12/2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens diefstal.

Dientengevolge werd door de DVZ op 20/06/2016 met toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 14/04/2017 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 19/05/2017 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven op basis van artikel 55/5, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 22/05/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat de omstandigheden die tot toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus hebben geleid zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 22/06/2017 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 22/02/2019 werd uw beroep door de RVV verworpen, waardoor de opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden is.

Op 19/01/2018 werd u opnieuw definitief veroordeeld, ditmaal door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven werd en gelet op het feit dat uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 04/03/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf geen gevolg aan dit schrijven bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze

beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/07/2011 verklaarde dat u het Rijk op 28/07/2011 binnenkwam, met andere woorden iets minder dan 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets minder dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel brengen we in herinnering dat u op heden tweemaal definitief veroordeeld werd. Zo werd u op 24/12/2012 door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens diefstal. Daarnaast werd op 19/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf wegens verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. Tijdens uw gehoor bij de DVZ in het kader van uw asielaanvraag verklaarde u op dat ogenblik een alleenstaande man zonder kinderen te zijn, wiens vader reeds overleden was en wiens moeder in Irak verbleef. Daarnaast gaf u aan dat u op dat ogenblik twee broers en twee zussen had die allen in Irak verbleven. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden in uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen aan te reiken en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. In het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/07/2011 maakte u op geen enkel ogenblik gewag van medische problemen. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard, waardoor er bijgevolg geen indicaties zijn dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets minder dan 8 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 21 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker kwam op 28 juli 2011 als jongvolwassene aan in België. Verzoeker woont ondertussen ongeveer acht jaar ononderbroken in het België. Hij heeft een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd, heeft vast werk en spreekt vlot Nederlands.

Op het moment van zijn veroordeling op 19 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen had verzoeker vast werk. De taal op de werkvloer bij verzoeker is het Nederlands, een taal die hij na een verblijf van ongeveer acht jaar in België uitstekend beheerst. Het vonnis vermeldt expliciet dat verzoeker vast aan het werk is (zie stuk 2).

Verzoeker veranderde van werkgever, en op 7 januari 2019 ondertekende verzoeker een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij Murni Wilrijk (zie stuk 3).

Jammer genoeg ging er iets mis toen verwerende partij op 4 maart 2019 een aangetekende brief naar verzoeker verstuurde met de uitnodiging om alle documenten en elementen aan te brengen cfr. artikel 62 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft aan dat hij deze brief niet heeft ontvangen.

Desalniettemin beschikt hij over talrijke bewijzen die zijn nauwe banden met de Belgische samenleving aantonen (zie stuk 3).

Het gaat in casu niet om een eerste toelating op het Belgische grondgebied. Verzoeker verblijft reeds jaren legaal op het grondgebied. In zulk een geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt, een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhviliv. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzatten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd er duidelijk geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op een privéleven.

Bij een inmenging in verzoekers privéleven dient er een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets in de motivering of het administratief dossier dat verwerende partij de evenredigheidstoets op een zorgvuldige wijze gevoerd heeft, of dat er rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het privéleven van verzoeker.

De enige motivering omtrent verzoekers privéleven in de bestreden beslissing leest als volgt:

(...)

Hierbij gaat verwerende partij te kort door de bocht, en miskent ze de feiten in het dossier. Verwerende partij meent dat er geen enkel element voorligt waaruit blijkt dat verzoeker werkt. Nochtans blijkt uit het vonnis van 19 januari 2018 van de correctionele rechtbank van Antwerpen dat verzoeker vast werk heeft (stuk 2).

Verwerende partij haalt dit vonnis aan om te argumenteren dat verzoeker een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, maar negeert de elementen in hetzelfde vonnis die de banden van verzoeker met de Belgische maatschappij aantonen. Verwerende partij leest dit vonnis dan ook op intellectueel oneerlijke wijze, en ging hierbij onzorgvuldig te werk.

Verzoeker heeft niet enkel vast werk, hetgeen blijkt uit het administratief dossier (maar door verwerende partij compleet over het hoofd werd gezien), hij werkt ook in het Nederlands, een taal die hij na een onafgebroken verblijf van ongeveer 8 jaar in België zeer goed beheerst.

Verwerende partij verwijst enkel naar het feit dat verzoeker niet reageerde op de brief die op 4 maart 2019 door verwerende partij naar verzoeker werd gestuurd met de uitnodiging om alle documenten en elementen aan te brengen cfr. artikel 62 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat echter niet om te oordelen dat verzoeker geen privéleven cfr. artikel 8 EVRM in België heeft uitgebouwd. Verwerende partij diende immers rekening te houden met alle relevante informatie in het administratief dossier. De lange duur van verzoekers verblijf in het Rijk, nadat hij hier zo'n 8 jaar geleden als jongvolwassene is aangekomen, en het feit dat hij een vast contract heeft, tonen reeds zijn banden aan met België. Verder mag men na een onafgebroken verblijf van 8 jaar veilig aannemen dat men over een uitgebreide vrienden- en kennissenkring beschikt, hetgeen bij verzoeker ook het geval is.

Verwerende partij liet het na om te beoordelen of de inmenging in verzoekers privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien. Hierbij dient ook de mate waarin verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving, in het achterhoofd gehouden te worden. Zoals in het tweede onderdeel van voorliggend verzoekschrift wordt uitgewerkt, concludeert verwerende partij op voorbarige wijze dat verzoeker zo'n werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving (zie infra). Dit maakt de inbreuk in verzoekers privéleven nog minder geoorloofd.

De evenredigheidstoets die door artikel 8 EVRM wordt vereist, schiet dan ook te kort.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het privéleven van verzoeker in België.

In casu is er prima facie een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoekers' privéleven.

Verder werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

2. Tweede onderdeel

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. [...]"

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat

elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar twee strafrechtelijke veroordelingen: één tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel op 24 december 2012 voor diefstal, en één op 19 januari 2018 tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid, bedreigingen door gebaren en zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Verwerende partij meent dat uit verzoekers persoonlijke gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Verwerende partij concludeert daarop dat uit verzoekers persoonlijke gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving.

Deze conclusie is echter voorbarig en te kort door de bocht.

Verwerende partij verliest uit het oog dat de eerste veroordeling waarnaar ze verwijst, dateert van het jaar 2012. Ondertussen zijn er meerdere jaren verlopen tussen deze veroordeling (de feiten dateerden logischerwijze nog van daarvoor) en de bestreden beslissing. Voorts ging het hierbij om een veroordeling voor een diefstal, waarvoor verzoeker slechts een staf met uitstel heeft gekregen. Uit het gegeven dat de correctionele rechtbank een staf met uitstel heeft opgelegd (en verzoeker geen effectieve staf heeft gekregen), blijkt duidelijk dat het niet om ernstige feiten ging.

Naar aanleiding van deze veroordeling in het jaar 2012, verzocht verwerende partij het CGVS om tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan. Het CGVS ging echter niet over tot een intrekking (hetgeen enkel mogelijk is indien er sprake is van een ernstig misdrijf dat in België is gepleegd - zie artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet), maar een opheffing van de subsidiaire bescherming, waaruit we kunnen afleiden dat het CGVS niet van oordeel was dat verzoeker omwille van ernstig misdrijf werd veroordeeld op 24 december 2012.

Verwerende partij kent dan ook teveel gewicht toe aan deze veroordeling uit het jaar 2012 voor een diefstal, waarbij de rechter slechts een straf met uitstel toekende.

Op 19 januari 2018 werd verzoeker veroordeeld voor serieuzere feiten, dit wenst verzoeker niet te ontkennen. Verzoeker werd hierbij een straf opgelegd van 8 maanden. Het feit dat de correctionele rechtbank een straf oplegde van slechts 8 maanden, hetgeen in de praktijk omgezet wordt naar elektronisch toezicht (een 'enkelband')⁹, illustreert dat ook de strafrechter meende dat verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De correctionele rechtbank had perfect de mogelijkheid om verzoeker zwaarder te straffen, maar deed dit niet. Op het moment van zijn veroordeling had verzoeker verder vast werk (zie het vonnis van 19/01/2018), en ook momenteel heeft verzoeker een vast contract (zie stuk 3). Dit toont aan dat verzoeker na zijn misstap die aanleiding heeft gegeven tot de veroordeling op 19 januari 2018, terug op het rechte pad is.

Ook dit laatste vonnis, waarbij verzoeker tot een staf van 8 maanden werd veroordeeld, volstaat niet om te spreken van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Het feit dat verzoeker zo'n 7 jaar geleden werd veroordeeld tot een voorwaardelijke staf voor een diefstal, verandert hieraan niets, en toont geenszins aan dat er sprake is van een recidiverisico. Het feit dat verzoeker op het moment van zijn veroordeling in januari 2018 een vast contract heeft, toont net aan dat hij op het rechte pad is.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Om al bovenstaande redenen dient voorliggend verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;*
- artikel 21 van de Vreemdelingenwet;*
- de motiveringsplicht;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

In een eerste onderdeel haalt de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 EVRM. De verzoekende partij beweert dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd. De verzoekende partij wijst erop dat zij al 8 jaar in België verblijft, er een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft, vast werk en vlot Nederlands spreekt.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij vooreerst tracht te laten uitschijnen, werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het privéleven van de verzoekende partij:

"We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/07/2011 verklaarde dat u het Rijk op 28/07/2011 binnenkwam, niet andere woorden iets minder dan 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets minder dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen."

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij met haar kritiek niet ingaat op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en hieraan dan ook geen afbreuk doet.

Verweerder vervolgt dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8

lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij beweert dat zij een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft uitgebouwd. De verzoekende partij haalt aan dat zij al 8 jaar ononderbroken in België verblijft, zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring en vast werk heeft en zij vlot Nederlands spreekt.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij sinds 2011 in België verblijft en het merendeel van haar leven dus elders heeft doorgebracht. Het loutere feit dat de verzoekende partij iets minder dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

De verzoekende partij haalt nog aan dat zij een uitgebreide vrienden en kennissenkring en vast werk heeft. Zij zou ook vlot Nederlands spreken. De gemachtigde van de Minister stelde dienomtrent terecht vast dat de verzoekende partij in gebreke bleef om documenten of elementen aan verwerende partij ter kennis te brengen, zodat zij de situatie van de verzoekende partij op een correcte manier kon inschatten. De verzoekende partij bleef in gebreke om ook maar enig document over te maken waaruit blijkt dat zij één van de officiële landstalen machtig is of heden tewerkgesteld is. Ook werd geen attest van inburgering overgemaakt.

In zoverre de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift verschillende stukken voegt die haar “nauwe banden met de Belgische samenleving aantonen”, benadrukt verweerder dat dit niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis was gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hier geen rekening mee heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Door de gemachtigde van de Minister wordt daarenboven ook terecht vastgesteld dat de verzoekende partij een alleenstaande man is, zonder kinderen, wiens vader reeds overleden was en wiens moeder in Irak verbleef. Daarnaast zou verzoekende partij ook twee broers en zussen hebben die in Irak verblijven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de familiale banden van de verzoekende partij in het land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een gezins- of familieleven volledig afwezig is.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede en strikt subsidiair merkt verweerder nog op dat het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM niet uitsluit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 21 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde.

Verweerder benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat het actuele gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid inzonderheid gesteund is op het feit dat de verzoekende partij herhaaldelijk ernstige feiten heeft gepleegd. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd alwaar zij aanhaalt dat zij het aangetekend schrijven dd. 04.03.2019 niet zou ontvangen hebben. Verweerder benadrukt dat voormeld schrijven op dezelfde datum aangetekend verstuurd werd (stuk nr. 1). Aangezien dit aangetekend schrijven niet werd afgehaald, werd het op 02.04.2019 nogmaals verstuurd (stuk nr. 2). Dat de verzoekende partij voormeld schrijven derhalve niet ontvangen zou hebben is aan haar eigen toedoen te wijten.

Het eerste onderdeel van het eerste en enige middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel ontkent de verzoekende partij een gevaar te vormen voor de openbare orde. De verzoekende partij beweert dat het plegen van strafrechtelijke feiten onvoldoende is om tot een uitwijzingsbeslissing te komen. Ook zou haar eerste veroordeling dateren van het jaar 2012, zou zij toen veroordeeld zijn tot een straf met uitstel en zou haar nu de gunst van het elektronisch toezicht zijn toegestaan. Om die reden zou er volgens de verzoekende partij geen sprake zijn van ernstige feiten dan wel van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie haalt o.m. aan dat:

- verzoekende partij op 24.12.2012 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis en dit omwille van een diefstal; - verzoekende partij op 19.01.2018 nogmaals werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen.

Verweerder benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de verzoekende partij omwille van haar persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Verweerder stelt vast dat eerdere veroordelingen de verzoekende partij niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, zodat op niet kennelijk onredelijke wijze kan worden aangenomen dat er in hoofde van de verzoekende partij een actueel recidiverisico is.

Zie in die zin:

“De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.T., pt 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-20)7, DOC 5422)5/00, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Verweerder merkt nog op dat het loutere feit dat de eerste veroordeling dateert van 2012 geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij reeds resulteerde in twee definitieve veroordelingen en dit omwille van ernstige feiten, zodat er op niet kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Verweerder vervolgt dat het loutere feit dat aan de verzoekende partij elektronisch toezicht werd toegestaan, en dit nog los van de vaststelling dat hiervan geen enkel stuk voorligt, geenszins impliceert dat er in hoofde van de verzoekende partij geen voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid bestaat, noch dat uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Eenzelfde redenering geldt voor het feit dat de verzoekende partij momenteel vast werk zou hebben. Bovendien weerhield het de verzoekende partij het in het verleden ook niet van het plegen van nieuwe feiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 21 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd beëindigd en waarvan zij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
(...)”*

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

In een eerste onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij de schending aan van haar privéleven, dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij eraan lijkt voorbij te gaan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar haar privéleven en de motivering hieromtrent staat ook in de bestreden beslissing te lezen, namelijk:

“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 29/07/2011 verklaarde dat u het Rijk op 28/07/2011 binnenkwam, met andere woorden iets minder dan 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets minder dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. We brengen in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

(...)

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van iets minder dan 8 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

Hoewel de verzoekende partij tot twee maal toe door de verwerende partij werd uitgenodigd alle stukken voor te leggen die zij nodig achtte opdat de verwerende partij op geïnformeerde wijze een beslissing zou kunnen nemen over het al dan niet beëindigen van het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, liet zij na op deze uitnodiging in te gaan, zo blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij geeft zelf ook toe dat er iets mis ging en ontkent niet dat zij niet inging op de uitnodiging alle nuttige elementen kenbaar te maken. Verder geeft zij aan, laat staan bewijst zij, dat het niet ontvangen van de brief van de verwerende partij aan deze laatste zou te wijten zijn en dat haar dus niet kan worden verweten geen stukken te hebben overgelegd. De verzoekende partij kan niet ernstig de verantwoordelijkheid bij de verwerende partij leggen en houdt geen rekening met de motivering van de bestreden beslissing waar zij stelt dat met na een onafgebroken verblijf van 8 jaar men veilig mag stellen dat er sprake is van een uitgebreide vrienden- en kennissenkring (zie ook verder: het louter verblijf van een verblijf van acht jaar in het Rijk volstaat op zich niet om van integratie te spreken).

Voor zover de verzoekende partij verder pas in het kader van haar verzoekschrift elementen kenbaar maakt en stukken meedeelt, kan zij de verwerende partij niet verwijten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kan evenmin van de Raad verwachten dat deze een beoordeling maakt van deze stukken, laat staan een nieuwe beslissing neemt, nu de Raad slechts over een annulatiebevoegdheid beschikt.

De verzoekende partij kan voorts niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening had moeten brengen dat zij op het moment van haar veroordeling op 19 januari 2018 vast werk had, temeer bij de verzoekende partij op 4 maart 2019 en 1 april 2019 per aangetekend schrijven gepeild werd naar haar actuele situatie en alle elementen die zich eventueel tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht zouden verzetten. Dat zij voor de veroordeling, die gevolgd werd door een periode waarin zij met een enkelband doorbracht, over vast werk beschikte hoeft geenszins te betekenen dat de verzoekende partij op het moment dat haar gevraagd wordt naar haar situatie, of later op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, nog vast werk heeft. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij het vonnis van 19 januari 2018 op een *“intellectueel onredelijke wijze”* zou lezen.

Ook weerlegt de verzoekende partij geenszins de motivering *“Het loutere feit dat u iets minder dan 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”* door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij ongeveer acht jaar ononderbroken in België verblijft, dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en vlot Nederlands spreekt, voor zover zij dit al zou (kunnen) bewijzen. Het verblijven in België gedurende een bepaalde periode betekent overigens niet dat zij automatisch de taal beheerst. De verwerende partij stelde terecht vast dat de verzoekende partij in gebreke bleef elementen ter kennis te brengen opdat zij de situatie van de verzoekende partij correct zou kunnen inschatten.

Waar zij verwijst naar een arrest van de Raad, kan vooreerst worden opgemerkt dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont zij niet aan dat zij zich in exact dezelfde situatie bevindt als deze die aanleiding heeft gegeven tot het aangehaalde arrest. De aangehaalde passage betreft ten slotte een theoretische uiteenzetting omtrent de proportionaliteitstoets vervat in artikel 8 van het EVRM, terwijl daarenboven uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht in het kader van artikel 8 van het EVRM niet zou hebben nageleefd, zoals blijkt uit het voorgaande. De verwijzing naar arrest nr. 127 171 van 17 juli 2014 van de Raad is hoe dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij in een tweede onderdeel van haar middel tracht aan te tonen dat de verwerende partij niet mocht oordelen dat zij omwille van haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving en zij voorhoudt dat er geen sprake is van een risico op recidive, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat het verblijf van de verzoekende partij kon worden beëindigd op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet, namelijk omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, op de wijze zoals verduidelijkt in artikel 23 van de vreemdelingenwet. Vooreerst gaat de verwerende partij een eerste maal in op de twee veroordelingen die de verzoekende partij opliep, waarna zij vervolgt:

“Integendeel brengen we in herinnering dat u op heden tweemaal definitief veroordeeld werd. Zo werd u op 24/12/2012 door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens diefstal. Daarnaast werd op 19/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf wegens verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest Bouchereau van het Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat uit deze rechtspraak blijkt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan waarom bovenstaande motivering niet zo volstaan om aan te tonen dat er gelet op het herhaaldelijk plegen van misdrijven sprake is van een risico op recidive gelet op haar volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid, zodat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij blijkt dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, reden waarom haar verblijfsrecht wordt beëindigd en haar wordt bevolen het grondgebied te verlaten. De eerdere veroordeling heeft de verzoekende partij er volgens de verwerende partij niet van weerhouden om nieuwe strafbare feiten te plegen. Het feit dat meerdere jaren zijn verlopen tussen beide veroordelingen, dat het niet om dezelfde feiten gaat die hebben geleid tot de veroordelingen, dat er zwaardere straffen konden worden opgelegd en dat er

uiteindelijk straffen zijn uitgesproken respectievelijk met uitstel en met omzetting van gevangenisstraf naar elektronisch toezicht doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat uit het feit dat er sprake is van een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS en niet van een intrekking automatisch blijkt dat de verwerende partij het verblijf van de verzoekende partij niet mocht beëindigen op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat haar subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven op 19 mei 2017 en dat deze beslissing werd bevestigd door de Raad, zodat deze definitief is geworden en de verzoekende partij sindsdien geen internationaal beschermingsstatuut geniet in België. De verwerende partij kon op goede gronden, na de betrokkene uit te nodigen haar situatie uit te klaren, overgaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet.

Zoals de verwerende partij in haar nota verder terecht aanstipt, impliceert een straf waarbij sprake is van elektronisch toezicht geenszins dat er geen voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid bestaat, of dat uit te sluiten valt dat de verzoekende partij misdadig gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De verwerende partij kan eveneens worden bijgetreden waar zij opmerkt dat dit eveneens geldt ook al bekwam de verzoekende partij vast werk. Dit vast werk heeft haar alvast niet tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 21 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens werd aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is gelet op voorgaande bespreking niet het geval.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU